

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 376/2012
22.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву С.И. из К., који је поднет преко пуномоћника И.М.М., адвоката из К., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда III-1 Уи 281/10 од 29.06.2012. године, у предмету доношења новог акта у извршењу пресуде Управног суда Републике Србије број У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године, уз учешће противне странке Министарства за државну управу и локалну самоуправу, чији је правни следбеник Министарство правде и државне управе Републике Србије, у нејавној седници већа одржаној дана 22.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Захтев се ОДБИЈА.

II УСВАЈА СЕ предлог подносиоца захтева за ослобађање од плаћања судске таксе.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем Управног суда III-1 Уи 281/10 од 29.06.2012. године одбијен је захтев С.И. из К., за доношење новог акта у извршењу пресуде Управног суда Републике Србије број У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године. Означеном пресудом од 22.07.2010. године, уважена је тужба тужиоца С.И. и поништено решење Министарства за државну управу и локалну самоуправу Републике Србије број 130-024-00-00019/2008-07 од 24.04.2008. године, којим је одбијен његов предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства за државну управу и локалну самоуправу Републике Србије број 130-024-00-00019/2008-07 од 28.01.2008. године.

Захтев за преиспитивање побијаног решења поднет је због битних повреда поступка и погрешне примене правних прописа на одлучне чињенице утврђене у поступку. Наводима захтева указује се да је побијана одлука противречна самој себи и разлозима датим у образложењу, јер ресорно министарство решењем од 22.11.2010. године, није поступило по образложењу пресуде Управног суда 12 У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године, јер није чињенично утврдило колики је укупан број чланова у моменту одржавања ванредне скупштине и колико је чланова било присутно са правом гласа, који су то право стекли плаћањем чланарине за текућу годину, сходно члану 9. тачка 4. и члану 13. став 10. Статута удружења. Истиче да је ове наводе предочио Управном суду у уређеном захтеву од 05.05.2011. године, и сматра да је суд био дужан да донесе решење у његову корист, јер је решење ресорног министарства донето уз битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку на које је суд дужан да пази по службеној дужности. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и укине или преиначи побијану судску одлуку, те надокнади подносиоцу трошкове захтева за преиспитивање у износу од 12.000,00 динара према адвокатској тарифи РС. Поднеском од 10.09.2012. године подносилац тражи и ослобађање плаћања судске таксе, јер нема новчаних средстава и имовине којом би новонасталу обавезу измирио, с обзиром да је незапослено лице без новчаних примања, те би плаћање таксе битно угрозило његову материјалну и социјалну сигурност.

Министарство правде и државне управе, као правни следбеник Министарства за државну управу и локалну самоуправу, је у одговору на захтев навело да је Министарство за државну управу и локалну самоуправу, као тада надлежни орган за поступање, у извршењу пресуде Управног суда 12 У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године, донело решење број 130-024-00-00019/2008-07 од 22.11.2010. године, које је подносилац захтева примио дана 14.12.2010. године, као и да наведено решење садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен захтев И.С. из К., као и правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење дато у диспозитиву тог решења. Предлаже да Врховни касациони суд захтев за преиспитивање судске одлуке одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је захтев подносиоца С.И. из К. за доношење новог

акта у извршењу пресуде Управног суда У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године одбио из разлога што је тужено Министарство за државну управу и локалну самоуправу, поступајући по налогу из поднеска Управног суда III-1 Уи 281/10 од 27.05.2011. године, поднеском од 29.08.2011. године, обавестило суд да је у извршењу те пресуде донето решење број 130-024-00-00019/2008-07 од 22.11.2010. године. У прилог изнетом је доставило копију донетог решења као и повратницу о његовом уручењу тужиоцу. Оцењујући да из изнетог произилази да је тужени поступио у извршењу означене пресуде Управног суда од 22.07.2010. године, Управни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање суда због непоступања надлежног органа по пресуди, прописани чланом 71. став 2. Закона о управним споровима. Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка које су могле бити од утицаја на решење ствари и да су за одлуку из диспозитива тог решења у образложењу дати довољни и јасни разлози које прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева којима се указује да је побијано решење Управног суда противречно само себи и разлозима датим у образложењу, јер ресорно министарство није поступило по образложењу пресуде Управног суда од 22.07.2010. године, па налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда по поднетом захтеву. Наиме, одредбом члана 71. став 2. Закона о управним споровима је прописано, између осталог, да странка може посебним поднеском да захтева од суда који је донео пресуду доношење акта који у извршењу пресуде није донео надлежни орган. Према ставу 3. истог члана Закона о управним споровима, по захтеву странке из става 2. овог члана, суд ће затражити од надлежног органа обавештење о разлозима због којих управни акт није донео. Надлежни орган је дужан да ово обавештење дâ одмах а најкасније у року од 7 дана. Ако он то не учини или ако дато обавештење по нахођењу суда неоправдава неизвршење судске одлуке, суд ће донети решење које у свему замењује акт надлежног органа уколико природа ствари то дозвољава.

Из списка предмета Управног суда III-1 Уи 281/10 види се да је тај суд, поступајући по захтеву за доношење управног акта у извршењу пресуде Управног суда У 4037/10 (2008) од 22.07.2010. године, поднеском III-1 Уи 281/10 од 27.05.2011. године, наложио Министарству за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу, као правном следбенику Министарства за државну управу и локалну самоуправу да обавести суд да ли је поступило по означеној пресуди Управног суда и ако није да наведе разлоге непоступања. Поднеском достављеним Управном суду 29.08.2011. године, наведено Министарство је обавестило суд да је у извршењу пресуде Управног суда од 22.07.2010. године, Министарство за државну управу и локалну самоуправу донело решење број 130-024-00-00019/2008-07 од 22.11.2010. године, које је доставило у прилогу поднеска као и копију повратнице о његовом уручењу С.И. из К. Надаље се из списка види да је након пријема означеног поднеска Министарства од 29.08.2011. године, Управни суд решењем III-1 Уи 281/10 од 26.09.2011. године, наложио С.И. да у року од 15 дана од дана пријема тог решења, суду достави писмену изјаву да ли је задовољан новодонетим решењем од 22.11.2010. године, које му се доставља у прилогу или остаје при тужби и у ком обиму односно да ли тужбу проширује и на новодонето решење. Поднеском достављеним Управном суду 13.10.2011. године, који се налази у списима, С.И. се изјаснио да предлаже да се обустави поступак по поднетој тужби и није се посебно изјаснио да није задовољан новодонетим решењем.

Полазећи од изнетог, Врховни касациони суд налази да је побијано решење донето уз правилну примену члана 71. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Ово из разлога што и по схватању овог суда, када је надлежни орган у извршењу пресуде донео нови управни акт у време када је странка његово доношење тражила у управном спору од суда који је донео пресуду, нису испуњене процесне претпоставке да Управни суд у смислу члана 71. ЗУС-а донесе нови управни акт, јер је поступањем надлежног органа одлучено о захтеву странке који је предмет управног спора. Стога је правилно Управни суд побијаним решењем одлучио када је захтев одбио као неоснован, нарочито имајући у виду да се подносилац поднеском од 13.10.2011. године није изјаснио да није задовољан новодонетим решењем.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева којима се указује да решењем од 22.11.2010. године, није поступљено по образложењу пресуде Управног суда од 22.07.2010. године, али полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, налази да ни ови наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења. При овој оцени суд је посебно имао у виду чињеницу да је новодонето решење од 22.10.2011. године уредно достављено подносиоцу захтева дана 14.12.2011. године, те да је подносилац имао право и могућност да тужбом у законом прописаном року у управном спору тражи оцену његове законитости.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду одлуку дату у диспозитиву пресуде суд није посебно разматрао захтев подносиоца захтева за накнаду судских трошкова у поступку по овом захтеву.

Одлучујући о предлогу подносиоца захтева за ослобађање од плаћања судске таксе, обзиром на то да је уз захтев доставио доказ о томе да се налази на евиденцији Завода за незапослена лица без новчане

накнаде и да нема имовине за измирење таксене обавезе, суд је нашао да испуњава услове за ослобађање од плаћања судске таксе прописане чланом 10. Закона о судским таксама ("Сл. гласник РС" 28/94... 116/08 и 39/09) и на основу истог члана закона је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.02.2013. године, Узп 376/2012

Записничар

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа- судија

Снежана Живковић, с.р.